

Arrest

nr. 87 771 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT, loco advocaat S. LECLERE, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 december 2010, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 24 april 2012, verstuurd op 24 april 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Charikar (provincie Parwan) afkomstig te zijn. Uw vader is een Pashtoun, uw moeder is Tadzjiekse. U liep net geen vijf jaar school in het Sediqi Lyceum te Charikar. Omdat de lessen vaker niet dan wel doorgingen, verliet u deze school en ging u naar de plaatselijke moskee. U kreeg er koranlessen. De qari's die u les gaven, zagen wel wat in u. Zij namen u soms mee naar Kabul, waar u pakjes met onbekende inhoud aan derden moest bezorgen. Vaak praatten zij met u over de buitenlanders die in Afghanistan zijn en uw plicht om zich tegen die buitenlanders te verzetten. Toen u op een dag uw vader inlichtte over de pakjes die u leverde, meende

uw vader dat u misschien gevaar liep. Hij liet u niet meer naar de moskee gaan. De qari's spraken op straat met u en met uw vader. Zij stelden voor dat u koranlessen zou gaan volgen in Pakistan. Nadat uw vader dit enkele keren geweigerd had, werden jullie met de dood bedreigd. Uiteindelijk stemde uw vader in en vroeg hij een week de tijd om alles te regelen. In die week vond hij in Kabul een smokkelaar. Via Torkham reisde u naar Pakistan. U verbleef er 45 dagen. In die periode werd voor u een paspoort vervaardigd. Een eerste vlucht vanuit Karachi bracht u naar Dubai. Een tweede vlucht bracht u vervolgens naar Nederland. De smokkelaar begeleidde u verder naar België. Op 13/12/2010 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. U was op dat moment nog minderjarig. Sedert 31/12/2011 wordt u als meerderjarig beschouwd. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vreest te worden gedood door de mannen die u en uw familie bedreigden. Bovendien acht u de algemene situatie in Charikar onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Op tal van punten zijn uw verklaringen vaag, summier en onsamenhangend gebleken. Zo bent u zeer onduidelijk over de personen die u beweert te vrezen. Hoewel u bijna een jaar lang door deze mensen zou zijn onderwezen en beïnvloed, kan u niet zeggen of zij de Pakistaanse dan wel de Afghaanse nationaliteit bezitten (CGVS, p.7). U zegt dat ze nooit lang in Charikar waren maar kan niet verduidelijken waar zij hun normale verblijfplaats hadden (CGVS, p.9). Dat zij "van hier naar daar" gingen (CGVS, p.9), is een weinig afdoende verklaring hiervoor. U stelt voorts dat zij tegen de buitenlandse aanwezigheid predikten en het als de plicht van een goed moslim zagen om de buitenlanders en hun Afghaanse helpers te bekampen. Of zij die strijd ook zelf actief voerden, is een vraag die u wederom niet kan beantwoorden (CGVS, p.8). U blijkt niet eens te weten tot welke organisatie zij behoren (CGVS, p.7). U meent dat het mensen van al-qaeda of de taliban waren, terwijl er toch een wezenlijk verschil tussen beide groeperingen bestaat. Dat u zich in dermate vage termen moet uitlaten over deze personen roept vragen op aangaande de geloofwaardigheid van uw bewering veelvuldig met hen contact te hebben gehad. Verder zijn uw verklaringen over uw relatie met deze personen en de activiteiten die u in hun opdracht zou hebben uitgevoerd, evenmin geloofwaardig. Het is ten eerste merkwaardig dat u met deze personen in contact zou zijn gekomen. Na vijf jaar zou u hebben besloten het Sadiqi Lyceum te verlaten. Als reden daarvoor zegt u dat er bijna nooit lessen werden gegeven omdat de leraars vaak afwezig waren. Toen de Dienst Vreemdelingenzaken u vroeg waarom de leraars niet kwamen opdagen, kon u geen antwoord verzinnen (gehoorverslag DVZ, p.). Waarom uw vader, zelf een dierenarts die in Kabul studeerde, zijn zoon vervolgens niet naar een van de talrijke andere lycea van Charikar maar naar een moskee met extremistische imams stuurde, blijft onduidelijk. U zegt dat hij u later wel naar een andere school zou sturen en dat andere lycea te ver of de weg ernaartoe te onveilig was, wat niet overtuigt. U verklaart voorts dat deze personen u opdroegen om pakjes van de ene plek naar de andere te brengen, waar u vervolgens werd opgewacht door een derde persoon die het pakje in ontvangst nam. Het is merkwaardig dat u geen idee of vermoeden heeft wat de inhoud van die pakjes zou zijn geweest (CGVS, p.6). Of wat u deed een risicovolle activiteit was, zegt u ook niet te weten (CGVS, p.6). Uw vader zou naderhand geoordeeld hebben dat dit misschien gevaarlijke activiteiten waren (CGVS, p.7), maar u verklaart niet waarom uw vader dit oordeel was toegedaan. Ook dit is weinig geloofwaardig. U stelt verder dat deze mensen op u inpraatten en het over de strijd tegen "de buitenlanders in Afghanistan" hadden. Het is opmerkelijk dat u verder geen details heeft over de dingen die zij u zeiden (CGVS, p.8). Wat zij dan concreet van u verwachtten, is eveneens onduidelijk. U zegt dat zij niet verwachtten dat u een aanslag zou plegen. U verklaart dat zij vroegen dat u de buitenlanders zou "raken" of "slaan", al blijft het, ook als het Commissariaat-generaal de vraag herhaalt ("Wat wilden ze dan concreet van u?"), onduidelijk wat u daarmee bedoelt (CGVS, p.8). Het is niet geloofwaardig dat u zich in dergelijke vage bewoordingen zou uitlaten over de zaken die zij u lieten doen of van u eisten. Als het Commissariaat-generaal u verder vraagt of ook andere leerlingen betrokken waren bij dit soort zaken, zegt u dat u zelf niemand anders heeft gezien (CGVS, p.9). Het is opmerkelijk dat u geen weet heeft van andere koranstudenten die bij de activiteiten van de imams betrokken werden. U verklaarde immers dat er "heel veel" leerlingen in de moskee waren (CGVS, p.5). Gevraagd naar de reden waarom zij net u kozen om met hen mee te gaan naar Kabul, stelt u dat u de koran goed had geleerd (wat geen vereiste lijkt om pakjes van de ene naar de andere plaats te brengen), dat de andere leerlingen allemaal

jonger waren (wat opmerkelijk is daar er heel veel studenten zouden zijn) en dat de twee jongens die toch dezelfde leeftijd zouden hebben gehad, een fysiek probleem hadden (CGVS, p.5,7). "Misschien" hebben ze u gekozen omdat u "normaal" bent, zegt u daarover (CGVS, p.7). Geen van uw verklaringen overtuigt. Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat u nog maar zeer recent aan deze moskee begon te studeren en dat er ongetwijfeld veel jongens waren die al langer koranstudies deden, ontkent u dit (CGVS, p.5). Echter, onmiddellijk daarna zegt u dan weer dat de andere leerlingen hun studies al op de leeftijd van vijf, acht of tien jaar begonnen (CGVS, p.5). Uw verklaringen zijn weinig consistent en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Op geen enkel moment kan u aantonen dat u daadwerkelijk problemen heeft gekend met enkele imams die u voor hen activiteiten zouden hebben ingezet. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag, kan u niet als vluchteling worden erkend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Charikar, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de antiregeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010 toen Parwan beschouwd werd als de veiligste provincie grenzend aan Kaboel. De provincie Parwan wordt op dit moment echter nog steeds gerekend tot de meer stabiele provincies rond Kaboel. Hoewel er zich een aantal districten in Parwan bevindt waar melding gemaakt wordt van veiligheidsincidenten kunnen de meeste districten als rustig beschouwd worden. Wat het district Charikar betreft dient opgemerkt te worden dat er in 2011 twee gerichte moorden plaatsvonden, één op een leraar en één op een regeringsgezinde geestelijke. Er was echter geen sprake van veiligheidsincidenten waaruit geconcludeerd zou kunnen worden dat er voor burgers een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Charikar van de provincie Parwan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Uw taskara houdt geen verband met uw asielmotieven en herstelt de geloofwaardigheid van uw aanvraag niet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en herhaalt onder meer dat hij maar een loopjongen was en niet op de hoogte werd gebracht van de opdrachten en dat hij niet naar een ander lyceum kon gaan omdat die te ver van zijn huis lagen en het te gevaarlijk was om ver te gaan.

Verder stelt verzoeker dat de provincie Parwan niet meer veilig is en dat het gewapend conflict zich naar heel Afghanistan heeft uitgebreid. Hij verwijst hiervoor naar de informatie in het administratief dossier en naar verschillende internationale rapporten.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad meent dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is en sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing. Zo heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoeker erg weinig weet over de personen voor wie hij zijn land is ontvlucht. Verzoeker kon ook niet zeggen wat deze personen juist van hem wilden en waarom ze juist hem hadden gekozen. Bovendien heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader, die als dierenarts in Kabul heeft gestudeerd, zijn zoon naar een moskee met extremistische imams stuurde en niet naar één van de talrijke andere lycea van Charikar. Verzoekers betoog dat de andere lycea te ver van zijn huis lagen en het te gevaarlijk was om ver te gaan, kan niet als verklaring gelden. Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat het in Charikar te onveilig is om zich op straat te wagen. Bovendien mag men verwachten dat verzoekers vader zijn zoon eerder zou thuishouden dan hem naar een moskee met extremistische imams te sturen.

De Raad is verder van mening dat verzoeker niet aantoont dat er in de provincie Parwan een conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 27 augustus 2010 (aangepast op 20 januari 2011) blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. Volgens UNHCR is er in sommige provincies sprake van veralgemeend geweld. Het rapport van Amnesty International waarnaar verzoeker verwijst stelt niet dat het gewapend conflict zich naar alle provincies heeft uitgebreid. Ook de overige internationale rapporten - waaronder de briefing van UNHCR in bijlage bij het verzoekschrift - en documenten vermelden niet dat er in heel Afghanistan een gewapend conflict heerst. Ze vermelden wel dat het geweld is toegenomen en dat streken waar vroeger geen aanvallen plaatsvonden, zoals Parwan, nu ook onder aanvallen van opstandelingen te lijden hebben. Hieruit blijkt echter niet dat er in de provincie Parwan een conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER